

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Cruce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XXVIII. In quo interioribus Loquutionibus, quæ supernaturaliter Spiritui euenire possunt, agitur. Quotque modis contingant, describitur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

hæc protulerit verba. *Habemus firmiorem Propheticum sermonem, cui benefactis attendemus*, id est, Licet verissima fuerit Visio, quam de Christo in monte Thabor habuimus; firmior tamen certiorque est Propheticus sermo, nobis reuelatus, cui innitendo rectè facitis.

Quod si ex causis & rationibus iam additis manifeste conuincitur, minime conueniens esse præbere aditum, oculosque in reuelationes nouas, quæ circa fidei propositiones contingunt curiose conijcere, quantum magis necessarium erit, hullo admittente modo, nullamque adhibere fidem reuelationibus illis, quæ sunt de rebus diuersis & differentibus, in quibus persuadendis imprimendisque ordinariè tantum dæmon conatum adhibet, vt veluti impossibile iudicem, non pluuius illarum decipi eum, qui non illas respuit ac repudiat: tanta est veritatis earum apparentia, tamque eas vehementer imprimat inimicus: tot enim evaceruat conglobatque apparentias, & credibilitatis earum conuenientias, ad eòque firmiter eas sensui & imaginationi insculpit, vt miseræ animæ omnino ita euenturum videatur: adeoque persuasam reddit Animam: vt nisi illa insigni sit prædita humilitate, vix à concepta opinione ditelli, vixque sibi contrarium persuaderi, patiatur.

Propterea pura, simplex, cauta humilisque Anima repugnare debet, respuere & abijcere reuelationes aliasque Visiones: nulla siquidem necessitas eas volendi & admittendi apparet, quin imò recusare repudiareque illas oportet, vt ad vnionem amoris iri possit. Hoc enim significare voluit Salomon cum dixit: *Quid necesse est homini maiora se querere?* ac si patentius dixisset: nulla suppetit necessitas ad Perfectionem assequendam, supernaturalia, supernaturali, ac præterordinaria via exop-

tandi, & res, quæ capacitatem ipsius superant, requirendi. Et quia difficultatibus & obiectionibus, quæ doctrinæ huic contrariari possent, capite decimo nono & vigesimo libri huius satisfactum est; ablegando illuc Lectorem, ab ampliori de istis Reuelationibus tractatione desisto: Cum satis superque sit monuisse, expedire Animam prudenter ab omnibus illis cauere, vt pura & absq; errore, per fidei noctem, ad diuinam vnionem valeat proficisci,

CAPVT XXVIII.

In quo de interioribus Loquutionibus, quæ supernaturaliter Spiritui euenire possunt, agitur. Quotque modis contingant, describitur.

NEcesse est prudentem Lectorem, semper meminisse intentionis finisque, quæ ego mihi in hoc libro proposui: qui nullus alius est, quàm absq; errore, & offendiculo vllò, animam per vniuersas naturales & supernaturales ipsius apprehensiones in fidei puritate ad Vnionem cum Deo, dirigere ac deducere. Vt hinc intelligat, quod licet doctrinam, quam de Animæ apprehensionibus trado, non ad eò minutatim, multisque allatis diuisionibus prosequar, sicuti fortassis requireret intellectus, non tamen nimis breuis aut insufficiens hac in parte remaneo, si quidem existimo de omnibus sufficientia me tradere monita, lucemque ac documenta, ad hoc vt sciat anima, qualiter prudenter se in omnibus suis, tam internis, quam externis casibus gerere debeat, vt ad anteriora progredi valeat, præbere. Et hæc potissimum causa est, cur tam compendiose apprehensiones Prophetiarum absoluerim, quemadmodum etiam in reliquis feci. Cum tamen

Q 3 multa

B.

Iohannis
CruceOpera
Mystica

NVI

124

Sæpe præ oculis habendum, quæ sit authoris intentio in hoc libro.

multa circa quamlibet illarum, secundum discrimina modosque earum dicenda occurrerent; cuiusmodi enim sunt, ut iudicem nunquam posse integram illarum notitiam haberi: quare satis mihi est, quod (ut mihi videtur) abunde illarum substantia explicata sit, doctrinaque & cautela pro illis, & pro omnibus alijs, ipsis similibus, quæ animæ contingere possent, necessaria, tradita. Id ipsum etiã circa tertium apprehensionum modum præstabo, quem dicebamus esse supernaturales loquutiones absque vilo corporei sensus interuentu, spiritualibus personis fieri solitas: quæ licet multiplices sint: omnes tamen ad has tres reduci posse arbitror, videlicet ad loquutiones seu verba successiua, formalia & substantialia. Successiua appello, verba quædam & rationes, quas spiritus ipse, in seipso receptus seu collectus, conuenit secum ipse efformare & ratiocinari. Formalia sunt quædam verba distincta, & efformata, quæ spiritus non iam à seipso, sed ab aliquâ aliâ persona aliquando recolletus, aliquando verò minimè, suscipit. Substantialia sunt quædam alia verba, quæ etiam formaliter spiritui fiunt, interdum recolletus, interdum verò nequaquam, quæ verba in intimis Animæ substantiam illam & virtutem, quam significant, producant. De quibus omnibus hic ordine suo differemus.

CAPVT XXIX.

In quo de primo verborum genere, quæ interdum Spiritus recolletus in se efformare solet, disputatur. Eorum causa assignatur, commodaque & incommoda, quæ ex illis emergere possunt, adducuntur.

Qua ratione verba successiua formantur.

Quotiescunque accidunt hæc successiua verba, id fieri solet, cum spiritus

introuersus est, & alicui considerationi admodum intentus, & veluti absorptus, & circa eandem, de qua meditatur materiam, ipsemet Spiritus vnus ex alio deducendo, verba rationesque admodum appositae efformat, facitque hoc cum tanta facilitate & distinctione; necnon circa materiam illã res ad eò sibi ignotas ratiocinando detegit, ut omnino illi videatur non esse se illum, qui hæc facit, sed aliam personam, quæ interius illum alloquitur, vel illi responderet, eumque erudit: Et ut verum fatear, magna subest causa hæc cogitandi, & suspicandi: ipsemet enim secum colloquitur, sibi que respondet quemadmodum vna persona cum alia loqueretur: & aliquo modo ita est. Quãuis enim ipsemet Spiritus sit ille, qui hæc efficit, Spiritus tamen sanctus multoties fert opem illi, ad efformandos producendosque illos conceptus, verba & rationes, veritati consentaneas. Vnde & illa pronunciat ac dicit sibi ipsi ac si esset distincta persona. Cum enim intellectus vnitus tunc, & agglutinetur sit veritati illius rei, quam considerat, & Spiritus Diuinus sit etiam illi coniunctus; hinc prouenit, ut communicando hoc modo intellectus cum spiritu diuino, veritate illa mediante, efformet simul interius & successiue cæteras veritates, quæ ad illam rem, quam mente versabat, pertinent, aperiente tamen ostium, lumenque præbente Spiritu S. vero Doctore. Hic siquidem est vnus, ex modis illis, quibus docet Spiritus sanctus. Hocque modo illuminatus & instructus ab hoc magistro inellectus, veritates illas penetrando, efformat simul illa effata seu dicta, super veritatibus aliunde sibi communicatis. Ita ut merito dicere possimus. Vocem, vocem esse Iacob, manus autem manu Esau. Nec vnquam credere sibi que persuadere poterit, qui huiusmodi res percipit hoc